

«Якщо ми матимемо єдність, то ніхто нас не зможе подолати». Владика Митрофан дав інтерв'ю для сайту «Справжня варта»

– Як ви оцінюєте релігійну ситуацію в Україні в цілому та в Харкові зокрема?

– Сучасна релігійна ситуація в Україні відзначається деякими особливостями. Значний відсоток громадян коливається між вірою та невір'ям. Решта - невіруючі, переконані атеїсти, просто байдужі до релігії. Релігійність декого з сучасних українських віруючих має помітно поверховий характер і в багатьох випадках зводиться лише до прийняття відповідної атрибутики й виконання формальних вимог (хрещення, носіння натільного хрестика тощо).

Релігійна свідомість людей віруючих і невіруючих, відрізняється помітною невизначеністю. Як правило, люди визнають існування Бога, однак не завжди визнають існування диявола; вірять в існування душі, гріха, раю і пекла. Ці поняття набувають нині не тільки релігійного, але й морального забарвлення. Радує те, що ми маємо тенденцію до покращення ситуації, люди більше задумуються про Бога, більше йдуть до Церкви. Що стосується релігійної ситуації в Харківській єпархії зокрема, то думаю нам доречніше буде про це поговорити згодом, адже я нещодавно лише був призначений на управління цією кафедрою і цей край для мене новий.

– Якою, на вашу думку, повинна бути роль церкви і віри в житті сучасного суспільства?

– Сьогодні, переживши експерименти більшовиків над народом, мусимо констатувати факт глибокої поруйнованості нашого релігійного життя. Руйнування храмів в радянський період супроводжувалося руйнуванням людських душ. Однак наш народ все ж повертається до релігії. Відродження духовності на цьому шляху є надійною запорукою оздоровлення нашої нації, становлення нашої державності. Тому я вважаю, що тільки в Церкві ми можемо виховати здорове суспільство, а тому Церква сьогодні не повинна мовчати і проповідувати не тільки з церковного амвону, а й через засоби

масової інформації, а особливо серед молоді і дітей, бо діти і молодь – це наше майбутнє.

– Якою ви бачите вашу майбутню співпрацю з громадськими організаціями? А з іншими конфесіями?

– Усвідомлення того, що всі ми – діти одного Бога і повинні бути готовими жертвовно служити один одному.

– Що для вас є найважливішим у вашій духовній праці з вірянами?

– Вважаю, ми всі, і державні мужі, і духовенство маємо бути єдині в справі служіння нашому народові, бо хто служить людям, той приносить службу Богові.

– Патріарх Філарет постійно наголошує на неминучості об'єднання трьох гілок українського православ'я. Як скоро, на вашу думку, це має відбутися?

– Це неодмінно відбудеться. Коли це відбудеться – відомо одному Богові. Ми повинні усвідомити: якщо буде незалежна єдина церква в Україні – буде й незалежна українська держава, а якщо не буде самостійної держави – не буде й незалежної церкви. Тому незалежність держави і церкви взаємопов'язані. Я вважаю, що на першому місці має бути навернення людей до Бога, духовне збагачення народу, боротьба з пороками, а об'єднання настане тоді, коли Господь нас до цього приведе.

– Як ви гадаєте, чи є в Україні підґрунтя для міжконфесійної ворожнечі? Якщо є, то чому? Які, на вашу думку, є шляхи подолання цих суперечок?

– Конфлікт, безумовно, є і має він не лише релігійне, але й політичне підґрунтя. Він характеризується складним переплетенням причин, надзвичайним динамізмом, невизначеністю позицій церков та майже повною відсутністю конструктивних підходів до його вирішення. Конфлікт впливає на свідомість і поведінку значної частини населення, особливо на емоційному й побутовому рівнях, породжує суперечливі оцінки історії, сучасного стану та характеру діяльності найбільших релігійних організацій держави. При цьому чимало аргументів, на жаль, не завжди відповідають дійсності. Але діалог між Церквами триває і його метою є порозуміння і відновлення єдності Церкви в Україні.

Нинішній стан розділення, в якому перебуває Українська Церква, шкодить виконанню нею спасительної місії, а також є однією з причин суспільного протистояння. На цьому тлі в нашій державі отримують добрий ґрунт для зростання новітні та нетрадиційні секти, а від цього страждають прості люди.

Ворожнеча між тими, хто сповідує одну Православну віру, але належить до різних Патріархатів шкодить найперше їм, пересічним вірянам, і така ворожнеча не приносить користі Церкві, вона противна самому духові Євангелія і заповіді Спасителя любити ближнього свого, як самого себе. Ми повинні побачити один в одному не ворогів, а братів і сестер і тоді легше буде пройти цей шлях.

Тільки спираючись на Православну віру, на Священне Писання і Передання Церкви ми зможемо знайти відповіді на виклики сьогодення.

– На які стосунки з обласною та міською владою ви розраховуєте, беручи до уваги її політичну та конфесійну спрямованість?

– Думаю, наша співпраця буде плідною.

– І на останок: чого б ви хотіли побажати жителям Харківщини?

– Бажаю, щоб благодать Господня завжди укріпляла всіх нас на нашому життєвому шляху і допомагала звершувати внутрішнє, духовне преображення. Ми з вами повинні ставати чистішими через виконання заповідей Божих. У Церкві немає своїх і чужих, а є Христос, Який закликає нас до єдності. Тому я бажаю всім єдності у Христі. Якщо ми матимемо єдність, то ніхто нас не зможе подолати.

[Джерело статті](#)